Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 11. decembra 2018 *

„Dostop do dokumentov – Uredba (ES) št. 1049/2001 – Dokumenti v zvezi s postopkom nadzora državnih pomoči – Zavrnitev dostopa – Izjema v zvezi z varstvom poslovnih interesov tretje osebe – Izjema v zvezi z varstvom namena inšpekcij, preiskav in revizij – Splošna domneva zaupnosti – Obveznost konkretnega in posamičnega preizkusa – Prevladujoč javni interes“

V zadevi T-440/17,

Arca Capital Bohemia a.s. s sedežem v Pragi (Češka republika), ki jo zastopa M. Nedelka, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata A. Bouchagiar in A. Buchet, agenta,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti, prvič, sklepa, ki naj bi bil vsebovan v odgovoru Komisije z dne 15. marca 2017 na začetno prošnjo za dostop do dokumentov v zvezi s postopkom nadzora državnih pomoči, in drugič, Sklepa Komisije C(2017) 3130 final z dne 4. maja 2017 o zavrnitvi takega dostopa,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. Prek, predsednik, E. Buttigieg (poročevalec) in B. Berke, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Evropska komisija je 18. julija 2007 sprejela Odločbo 2008/214/ES o državni pomoči C 27/2004 Češke republike za GE Capital Bank a.s. in GE Capital International Holdings Corporation, ZDA (notificirano pod dokumentarno številko C(2007) 1965) (UL 2008, L 67, str. 3).

* Jezik postopka: angleščina.

2 Komisija je v tej odločbi ugotovila, da sta družbi GE Capital Bank in GE Capital International Holdings Corporation, ZDA, v okviru privatizacije in prestrukturiranja banke Agrobanka Praha a.s. od 1. maja 2004 prejemali državno pomoč, združljivo z notranjim trgom, v obliki odškodnine za nekatere zahtevke, ki temelji na Sporazumu o garanciji, ki sta ga 22. junija 1998 sklenili Česká Národní Banka (Češka narodna banka, Češka republika) in GE Capital International Holdings Corporation, ZDA, kakor je bil spremenjen s Spremembo št. 1 Sporazuma o garanciji z dne 25. aprila 2004, in v obliki prodajne opcije, na podlagi Pogodbe o prodajni opciji, ki sta jo 22. junija 1998 sklenili isti stranki.

3 Tožeča stranka, družba Arca Capital Bohemia a.s., je z dopisom z dne 23. februarja 2017 na podlagi Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331) zaprosila za dostop do nekaterih dokumentov v zvezi z upravnim postopkom nadzora državnih pomoči, v katerem je bila sprejeta Odločba 2008/214.

4 Natančneje, prošnja za dostop se je nanašala na te dokumente (v nadaljevanju: dokumenti):

– Okvirni sporazum, ki so ga 22. junija 1998 sklenile Češka narodna banka in družbi GE Capital Bank a.s. in GE Capital International Holdings Corporation, ZDA (vključno s prilogami) (v nadaljevanju: okvirni sporazum);

– Sprememba št. 1 okvirnega sporazuma z dne 30. novembra 2000;

– Sprememba št. 2 okvirnega sporazuma z dne 21. novembra 2001.

5 Komisija je z dopisom z dne 15. marca 2017 tožečo stranko obvestila o zavrnitvi njene prošnje za dostop do zadevnih dokumentov, kar je utemeljila z izjemo iz člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 (v nadaljevanju: odgovor na začetno prošnjo). Komisija je opozorila na svojo obveznost glede varstva poslovnih skrivnosti, ki izhaja iz člena 339 PDEU, in na podlagi sodbe z dne 28. junija 2012, Komisija/Agrofert Holding (C-477/10 P, EU:C:2012:394), štela, da so ti dokumenti zajeti s splošno domnevo zaupnosti, v skladu s katero bi njihovo razkritje načeloma oslabilo varstvo poslovnih interesov zadevnih podjetij. Poudarila je tudi, da tožeča stranka ni navedla nobene trditve, s katero bi želela dokazati to, da zadevni dokumenti niso bili zajeti s splošno domnevo, ali obstoj prevladujočega javnega interesa. Nazadnje je Komisija navedla, da se splošna domneva uporablja tudi za delni dostop, ki ga zato ni mogoče odobriti.

6 Pritožnica je z dopisom z dne 4. aprila 2017 vložila potrdilno prošnjo na podlagi člena 7(2) Uredbe št. 1049/2001, v kateri je trdila, da obstaja prevladujoč javni interes, ki upravičuje razkritje zadevnih dokumentov, in sicer v bistvu nadzor državljanov nad upravljanjem javnih sredstev čeških državnih organov pri privatizaciji banke Agrobanka Praha, izvršeni z njenim prevzemom s strani družb GE Capital Bank in GE Capital International Holdings Corporation, ZDA.

7 Komisija je s Sklepom C(2017) 3130 final z dne 4. maja 2017 (v nadaljevanju: druga izpodbijana odločba) zavrnila prošnjo tožeče stranke. Najprej je opozorila, da so zadevni dokumenti del upravnega spisa v zvezi s postopkom nadzora državnih pomoči, in na podlagi sodne prakse štela, da so kot taki zajeti s splošno domnevo zaupnosti, ki temelji na izjemah iz člena 4(2), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001, in to tudi po dokončnem zaključku preiskave. Med drugim je poudarila, da Uredba Sveta (EU) 2015/1589 z dne 13. julija 2015 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena 108 [PDEU] (UL 2015, L 248, str. 9) vsebuje posebna pravila v zvezi s postopki nadzora državnih pomoči glede obdelave podatkov, ki so bili pridobljeni v okviru postopka nadzora državnih pomoči, in da bi zato odobritev dostopa do spisa tega postopka na podlagi Uredbe št. 1049/2001 tretjim osebam razen zadevne države članice onemogočila doseganje ravnovesja, ki ga je zakonodajalec želel vzpostaviti med obveznostjo držav članic, da Komisiji sporočijo občutljive podatke, vključno s tistimi, ki se nanašajo na zadevna podjetja, in zagotavljanjem boljšega varstva podatkov, ki se tako pošljejo Komisiji, v skladu z Uredbo št. 2015/1589. Poleg tega je Komisija opozorila, da Uredba št. 2015/1589 zahteva varstvo poslovne

skrivnosti, in na podlagi sodne prakse menila, da so zadevni dokumenti, ker vsebujejo občutljive podatke v zvezi z gospodarskimi dejavnostmi udeleženih podjetij, zajeti s splošno domnevo zaupnosti, v skladu s katero bi njihovo razkritje načeloma oslabilo varstvo poslovnih interesov teh podjetij, in to tudi po zaključku preiskave.

8 Komisija je nato preučila možnost, da tožeči stranki odobri delni dostop do zadevnih dokumentov. V zvezi s tem je Komisija ugotovila, da takega delnega dostopa ni mogoče odobriti, ker bi se sicer ogrozila namen njene preiskave in varstvo poslovnih interesov. Menila je namreč, da so zadevni dokumenti očitno in v celoti zajeti z navedenima izjemama in se zato obveznost razkritja nanje ne nanaša ne v celoti ne delno.

9 Komisija je nazadnje presodila, da v obravnavani zadevi ni podan prevladujoč javni interes v smislu člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001, ki bi lahko upravičil razkritje zadevnih dokumentov. V zvezi s tem je štela, da trditev tožeče stranke glede domnevne nezakonitosti državne pomoči ni mogoče upoštevati v okviru postopka za dostop do dokumentov. Poleg tega je poudarila, da zasebni interes, ki ga tožeča stranka lahko ima za pridobitev dostopa do dokumentov, ne more biti prevladujoč javni interes.

Postopek in predlogi strank

10 Tožeča stranka je 4. julija 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

11 V skladu s členom 106(3) Poslovnika lahko Splošno sodišče, če glavne stranke v roku treh tednov od vročitve obvestila o koncu pisnega dela postopka niso podale predloga, naj se opravi obravnava, odloči, da bo o tožbi odločilo brez ustnega dela postopka. V tem primeru Splošno sodišče meni, da je na podlagi listin v spisu o zadevi dovolj poučeno, in je, ker ni bilo takega predloga, sklenilo, da odloči brez ustnega dela postopka.

12 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– odgovor na začetno prošnjo in drugi izpodbijani sklep razveljavi;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

13 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– glede odgovora na začetno prošnjo tožbo zavrže kot nedopustno;

– glede drugega izpodbijanega sklepa tožbo zavrne kot neutemeljeno;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Dopustnost predloga za razglasitev ničnosti odgovora na začetno prošnjo

14 Komisija se sklicuje na delno nedopustnost tožbe v delu, v katerem je naperjena zoper odgovor na začetno prošnjo, ker je ta pripravljalni akt, ki ne more vplivati na pravni položaj tožeče stranke.

15 Poudariti je treba, da je mogoče v skladu z ustaljeno sodno prakso ničnostno tožbo vložiti le zoper ukrepe, ki povzročijo zavezujoče pravne učinke, ki lahko vplivajo na interese tožeče stranke tako, da bistveno spremenijo njen pravni položaj (glej sodbo z dne 26. januarja 2010, Internationaler Hilfsfonds/Komisija, C-362/08 P, EU:C:2010:40, točka 51 in navedena sodna praksa).

16 Iz ustaljene sodne prakse v zvezi z dopustnostjo ničnostnih tožb izhaja tudi, da se je treba za opredelitev izpodbijanih aktov opreti tako na vsebino teh aktov kot na namen njihovih avtorjev. V zvezi s tem so izpodbojni akti načeloma ukrepi, ki dokončno določajo stališče Komisije ob koncu upravnega postopka in povzročijo zavezujoče pravne učinke, ki lahko vplivajo na interese tožeče stranke, razen zlasti vmesnih ukrepov, katerih cilj je priprava končne odločbe in nimajo takih učinkov, ter aktov, ki le potrjujejo predhodni akt, ki se ni pravočasno izpodbijal (glej sodbo z dne 26. januarja 2010, Internationaler Hilfsfonds/Komisija, C-362/08 P, EU:C:2010:40, točka 52 in navedena sodna praksa).

17 V zvezi z Uredbo št. 1049/2001 je treba opozoriti, da je namen njenih členov 7 in 8 s tem, da določata dvofazni postopek, omogočiti hitro in preprosto obravnavo prošenj za dostop do dokumentov zadevnih institucij ter predvsem zgladiti nesoglasja, ki lahko pri tem nastanejo. Kadar stranki takega nesoglasja ne moreta rešiti, odstavek 1 tega člena 8 določa dve pravni sredstvi, in sicer začetek sodnega postopka in predložitev pritožbe evropskemu varuhu človekovih pravic (sodba z dne 26. januarja 2010, Internationaler Hilfsfonds/Komisija, C-362/08 P, EU:C:2010:40, točka 53).

18 Ker je s postopkom, določenim v členih 7 in 8 Uredbe št. 1049/2001, predvidena vložitev potrdilne prošnje, lahko med drugim zadevna institucija znova preuči svoje stališče, preden sprejme dokončno odločbo o zavrnitvi, zoper katero je mogoče začeti postopek pred sodišči Evropske unije. Tak postopek omogoča, da se začetne prošnje obravnavajo hitreje in da se zato pogosteje izpolnijo pričakovanja prosilca, zadevna institucija pa lahko sprejme obrazloženo stališče, preden prosilcu dokončno zavrne dostop do dokumentov, zlasti kadar ta kljub obrazloženi zavrnitvi s strani te institucije ponovno vloži prošnjo za njihovo razkritje (sodba z dne 26. januarja 2010, Internationaler Hilfsfonds/Komisija, C-362/08 P, EU:C:2010:40, točka 54).

19 Iz tega izhaja, da je odgovor na začetno prošnjo v smislu člena 7(1) Uredbe št. 1049/2001 le prvo stališče, zoper katerega ni dovoljeno pravno sredstvo, saj ob neobstoju izjemnih okoliščin nima pravnih učinkov (glej v tem smislu sodbi z dne 2. oktobra 2014, Strack/Komisija, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, točka 36, in z dne 19. januarja 2010, Co-Frutta/Komisija, T-355/04 in T-446/04, EU:T:2010:15, in 36).

20 To pa ne drži, zlasti če odgovor na začetno prošnjo vsebuje formalno napako, ker tožeča stranka z njim ni bila obveščena o svoji pravici do vložitve potrdilne prošnje (glej v tem smislu sodbo z dne 9. septembra 2009, Brink's Security Luxembourg/Komisija, T-437/05, EU:T:2009:318, točki 74 in 75) ali če institucija z odgovorom na začetno prošnjo sprejme dokončno stališče (glej v tem smislu sodbi z dne 26. januarja 2010, Internationaler Hilfsfonds/Komisija, C-362/08 P, EU:C:2010:40, točke od 58 do 62, in z dne 2. oktobra 2014, Strack/Komisija, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, točka 36).

21 V obravnavanem primeru tožeča stranka ni opredelila nobene izjemne okoliščine, ki bi utemeljila dopustnost tožbe v delu, v katerem je naperjena zoper odgovor na začetno prošnjo. Poleg tega iz presoje tega odgovora izhaja, da ni vseboval dokončnega stališča Komisije, saj je bila tožeča stranka obveščena o svoji pravici do vložitve potrdilne prošnje za spremembo stališča Komisije, kar je tudi storila.

22 Glede na navedeno je treba tožbo v delu, v katerem je naperjena zoper odgovor na začetno prošnjo, zavreči kot nedopustno.

Predlog za razglasitev ničnosti drugega izpodbijanega sklepa

23 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe v bistvu navaja dva tožbena razloga, od katerih se prvi, naveden primarno, nanaša na napačno uporabo izjem iz člena 4(2), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001, drugi, naveden podredno, pa na kršitev člena 4(2) te uredbe, ker naj bi razkritje zadevnih dokumentov upravičeval prevladujoč javni interes.

Prvi tožbeni razlog: napačna uporaba izjem iz člena 4(2), prva in tretja alinea, Uredbe (ES) št. 1049/2001

24 Tožeča stranka v okviru prvega tožbenega razloga trdi, da je Komisija storila napako pri uporabi člena 4(2), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001, ker je izjeme iz teh določb razlagala široko in napačno.

25 Na prvem mestu je treba preučiti zakonitost drugega izpodbijanega sklepa, ker se ta opira na splošno domnevo, ki temelji na izjemi v zvezi z varstvom poslovnih interesov tretjih oseb iz člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001.

– Uporaba splošne domneve, ki temelji na izjemi v zvezi z varstvom poslovnih interesov tretjih oseb iz člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001

26 Tožeča stranka meni, da sodne prakse, na katero se Komisija za utemeljitev uporabe izjeme v zvezi z varstvom poslovnih interesov tretjih oseb iz člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 sklicuje v drugem izpodbijanem sklepu, v obravnavani zadevi ni mogoče uporabiti. Prereka upoštevnost sodnih precedensov glede zadev na področju prava združitev in omejevalnih sporazumov, na katere se je sklicevala Komisija, in v zvezi s tem trdi, da jih ni mogoče prenesti na njeno prošnjo, ki je vložena na področju državnih pomoči. Razlikovali naj bi se glede ciljev in narave teh postopkov. Po mnenju tožeče stranke se namreč v nasprotju s postopki na področju državnih pomoči, ki se nanašajo na upravljanje javnih sredstev in odnose med državami članicami in drugimi subjekti, postopki nadzora združitev in postopki na področju omejevalnih sporazumov nanašajo na odnos med dvema ali več zasebnimi subjekti in dokumenti, ki se v zvezi s tem pošljejo Komisiji, običajno vsebujejo poslovne skrivnosti, ki jih je treba zavarovati. Nasprotno pa naj bi bil postopek na področju državnih pomoči po naravi povezan z višjim javnim interesom po pridobitvi čim več podatkov za namene nadzora zakonitega delovanja državnih organov in ustrezno upravljanje javnih sredstev. Po mnenju tožeče stranke je učinek razkritja na pripravljenost podjetij za sodelovanje upošteven le v okviru postopka na področju omejevalnih sporazumov ali združitev, kadar postopki veljajo za osebe, ki so zasebni subjekti, in ne zadevajo javnih sredstev.

27 Tožeča stranka v repliki trdi, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se zaupnost podatkov lahko razumno zavrne zaradi starosti zadevnih informacij. Poleg tega trdi, da zavrnitev dostopa v smislu člena 4(7) Uredbe št. 1049/2001 ne more biti utemeljena glede na vsebino zaprošenih dokumentov, ki naj bi bila splošna in podrobneje določena s sporazumom o prodaji, ki je v celoti dostopen javnosti. Zato razkritje zadevnih dokumentov ne bi ogrozilo poslovnih interesov zadevnih podjetij.

28 Tožeča stranka meni, da bi Komisija morala dokumente preučiti posamično, da bi dokazala, da morajo biti podatki, vsebovani v teh dokumentih, kljub času, ki je pretekel, še vedno varovani na podlagi izjeme v zvezi z varstvom poslovnih interesov.

29 Komisija trditve tožeče stranke prereka.

30 Poudariti je treba, da čeprav tožeča stranka ne izpodbija izrecno načela glede splošne domneve zaupnosti dokumentov v zvezi s postopki nadzora državnih pomoči, v bistvu trdi, da naj se taka domneva v obravnavanem primeru ne bi uporabljala, ker je bil postopek preiskave pravnomočno končan. Zato meni, da bi Komisija morala dokumente preučiti posamično, da bi dokazala, da morajo biti podatki, vsebovani v teh dokumentih, kljub času, ki je pretekel, še vedno varovani na podlagi izjeme v zvezi z varstvom poslovnih interesov.

31 Iz ustaljene sodne prakse pa izhaja, da priznavanje splošne domneve, v skladu s katero bi razkritje dokumentov določene vrste načeloma oslabilo varstvo enega od interesov, naštetih v členu 4 Uredbe št. 1049/2001, zadevni instituciji omogoča, da obravnava vseobsegajočo prošnjo in nanjo ustrezno

odgovori (sodbi z dne 14. novembra 2013, LPN in Finska/Komisija, C-514/11 P in C-605/11 P, EU:C:2013:738, točka 48, in z dne 28. marca 2017, Deutsche Telekom/Komisija, T-210/15, EU:T:2017:224, točka 54).

32 Iz tega sledi, da splošna domneva pomeni, da za dokumente, ki jih zajema, ne velja obveznost razkritja njihove vsebine, v celoti ali deloma (glej v tem smislu sodbo z dne 28. junija 2012, Komisija/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, točka 133).

33 Zato bi iz tega, da bi bilo treba priznati, da je Komisija v obravnavanem primeru odobritev dostopa do zadevnih dokumentov tožeči stranki pravilno zavrnila na podlagi splošne domneve, in to kljub temu, da je bil zadevni postopek nadzora državne pomoči že zaključen, izhajalo, da Komisija ni bila dolžna posamično preučiti vsakega dokumenta, za katerega je bil zaprošen dostop, niti preučiti, ali bi se lahko odobril vsaj delni dostop do navedenih dokumentov (glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2013, LPN in Finska/Komisija, C-514/11 P in C-605/11 P, EU:C:2013:738, točka 68).

34 Zato je treba preučiti, ali Komisija ni napačno uporabila prava s tem, da je v obravnavanem primeru uporabila splošno domnevo, ki temelji na izjemi v zvezi z varstvom poslovnih interesov tretjih oseb iz člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001.

35 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je cilj Uredbe št. 1049/2001 javnosti podeliti pravico čim širšega dostopa do dokumentov institucij. Iz te uredbe, zlasti iz njenega člena 4, ki določa ureditev izjem v zvezi s tem, je prav tako razvidno, da tudi za to pravico do dostopa veljajo nekatere omejitve na podlagi javnega ali zasebnega interesa (sodbi z dne 29. junija 2010, Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, točka 51, in z dne 27. februarja 2014, Komisija/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, točka 61).

36 Drži, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča načeloma za utemeljitev zavrnitve dostopa do dokumenta, za katerega razkritje se zaproša, ne zadošča, da ta dokument spada na področje, navedeno v členu 4(2) Uredbe št. 1049/2001. Zadevna institucija mora predložiti tudi pojasnila o tem, kako bi dostop do tega dokumenta lahko konkretno in dejansko škodoval interesu, ki je varovan z eno od izjem, določenih v tem členu (sodba z dne 1. julija 2008, Švedska in Turco/Svet, C-39/05 P in C-52/05 P, EU:C:2008:374, točka 49; glej tudi sodbo z dne 27. februarja 2014, Komisija/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, točka 64 in navedena sodna praksa).

37 Vendar je Sodišče priznalo, da se lahko zadevna institucija Unije v zvezi s tem opre na splošne domneve, ki veljajo za določeno vrsto dokumentov, saj lahko podobne splošne ugotovitve veljajo za zahteve za razkritje, ki se nanašajo na dokumente iste vrste (sodba z dne 1. julija 2008, Švedska in Turco/Svet, C-39/05 P in C-52/05 P, EU:C:2008:374, točka 54; glej tudi sodbo z dne 27. februarja 2014, Komisija/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, točka 65 in navedena sodna praksa).

38 Tako je Sodišče med drugim že priznalo obstoj splošnih domnev glede dokumentov iz upravnega spisa iz postopka nadzora državnih pomoči (glej v tem smislu sodbi z dne 29. junija 2010, Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, točka 61, in z dne 14. julija 2016, Sea Handling/Komisija, C-271/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:557, točka 36), dokumentov, ki so bili izmenjani med Komisijo in osebami, ki so priglasile koncentracijo, ali tretjimi osebami med postopkom nadzora nad koncentracijami podjetij (glej v tem smislu sodbi z dne 28. junija 2012, Komisija/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, točka 123, in z dne 28. junija 2012, Komisija/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, točka 64) ali dokumentov iz spisa v zvezi s postopkom izvajanja člena 101 PDEU (glej v tem smislu sodbo z dne 27. februarja 2014, Komisija/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, točka 93). Splošno sodišče je potrdilo tudi obstoj splošne domneve, ki se nanaša zlasti na dokumente iz upravnega spisa iz postopka v zvezi z zlorabo prevladujočega položaja (sodba z dne 28. marca 2017, Deutsche Telekom/Komisija, T-210/15, EU:T:2017:224, točka 45).

39 Glede splošne domneve zaupnosti dokumentov iz upravnega spisa iz postopka nadzora državnih pomoči je bilo razsojeno, da bi razkritje dokumentov takega spisa načeloma oslabilo varstvo namena preiskav (sodbi z dne 29. junija 2010, Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, točka 61, in z dne 14. julija 2016, Sea Handling/Komisija, C-271/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:557, točka 37).

40 Za namene razlage člena 4(2), tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001 so sodišča Unije upoštevala okoliščino, da zainteresirane stranke v postopkih nadzora državnih pomoči, razen zadevne države članice, niso imele pravice do pregledovanja dokumentov iz upravnega spisa. Če bi te zainteresirane stranke lahko dobile dostop do dokumentov iz upravnega spisa Komisije na podlagi Uredbe št. 1049/2001, bi bil sistem nadzora državnih pomoči ogrožen (sodbi z dne 29. junija 2010, Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, točka 58, in z dne 25. marca 2015, Sea Handling/Komisija, T-456/13, neobjavljena, EU:T:2015:185, točka 61).

41 Pravica do vpogleda v upravni spis v okviru postopka nadzora, začetega v skladu s členom 108(2) PDEU, in pravica dostopa do dokumentov na podlagi Uredbe št. 1049/2001 se pravno razlikujeta, vendar s funkcionalnega vidika kljub temu privedeta do enakega položaja. Dostop do spisa namreč – ne glede na pravno podlago za njegovo odobritev – zainteresiranim osebam omogoča, da pridobijo vse pripombe in dokumente, ki so bili predloženi Komisiji (sodbi z dne 29. junija 2010, Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, točka 59, in z dne 25. marca 2015, Sea Handling/Komisija, T-456/13, neobjavljena, EU:T:2015:185, točka 62; glej v tem smislu in po analogiji tudi sodbo z dne 28. junija 2012, Komisija/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, točka 61).

42 Ti preudarki veljajo tudi za namene razlage izjeme iz člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2011, ker so v ureditvi postopka nadzora državnih pomoči določena tudi stroga pravila o ravnanju z občutljivimi poslovnimi podatki, ki so bili pridobljeni ali ugotovljeni v okviru takega postopka. Kot namreč pravilno navaja Komisija, člen 30 Uredbe št. 2015/1589 zahteva, da se podatki, ki so bili pridobljeni z uporabo te uredbe in za katere velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti, ne razkrijejo (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 28. junija 2012, Komisija/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, točka 60).

43 Ta določba na področju uporabe Uredbe št. 2015/1589 dopolnjuje pravilo ravnanja iz člena 339 PDEU, ki določa, da institucije Unije ne smejo razkriti informacij, ki so po svoji naravi zajete s poslovno skrivnostjo, in zlasti ne podatkov o podjetjih, njihovih poslovnih odnosih ali sestavinah stroškov (glej v tem smislu sodbo z dne 8. novembra 2011, Idromacchine in drugi/Komisija, T-88/09, EU:T:2011:641, točka 43, in z dne 13. maja 2015, Niki Luftfahrt/Komisija, T-511/09, EU:T:2015:284, točka 70).

44 V teh okoliščinah bi lahko splošen dostop na podlagi Uredbe št. 1049/2001 do dokumentov iz upravnega spisa iz postopka nadzora državnih pomoči ogrozil ravnovesje, ki ga je zakonodajalec Unije v Uredbi št. 2015/1589 želel zagotoviti med, prvič, obveznostjo zadevne države članice in po potrebi tretjih oseb, da Komisiji posredujejo poslovne podatke, ki so morda občutljivi, da bo lahko preučila združljivost državne pomoči z notranjim trgom, in drugič, jamstvom okrepljenega varstva informacij, ki so bile posredovane Komisiji, iz naslova poklicne in poslovne skrivnosti (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 28. junija 2012, Komisija/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, točka 62).

45 Če bi dostop do dokumentov na podlagi Uredbe št. 1049/2001 lahko pridobile tudi druge osebe, kot je država članica, na katero se nanaša postopek nadzora državne pomoči, ki je na podlagi ureditve državnih pomoči izključno pooblaščena za dostop do spisa, bi bil sistem, vzpostavljen s to ureditvijo, ogrožen (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 28. junija 2012, Komisija/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, točka 63).

46 Zato je treba za namene razlage izjeme iz člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 priznati obstoj splošne domneve, da bi razkritje dokumentov iz upravnega spisa o nadzoru državnih pomoči načeloma škodovalo poslovnim interesom podjetij, na katere se nanaša ta postopek.

47 V obravnavanem primeru ni sporno, da so bili zadevni dokumenti, ki so našteti v točki 1 drugega izpodbijanega sklepa, predloženi v okviru postopka nadzora državne pomoči C 27/2004, v katerem je bila sprejeta Odločba 2008/214, in so torej del upravnega spisa v zvezi s tem postopkom. Poleg tega je treba za okvirni sporazum in njegove spremembe šteti, da spadajo v isto kategorijo dokumentov. Zato so ti dokumenti zajeti s splošno domnevo zaupnosti.

48 Kot je v drugem izpodbijanem sklepu pravilno poudarila Komisija in v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, ta ugotovitev velja ne glede na to, ali se prošnja za dostop nanaša na že končan postopek ali postopek, ki še poteka. Ob upoštevanju interesov, ki se varujejo v postopku nadzora državnih pomoči, bi namreč lahko objava občutljivih podatkov o gospodarski dejavnosti podjetij, na katera se nanaša ta postopek, zlasti prejemnika pomoči, škodovala njihovim poslovnim interesom neodvisno od tega, da je postopek na podlagi člena 108 PDEU že končan (glej po analogiji sodbi z dne 28. junija 2012, Komisija/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, točka 124; z dne 28. junija 2012, Komisija/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, točka 66, in z dne 13. septembra 2013, Nizozemska/Komisija, T-380/08, EU:T:2013:480, točka 43).

49 Poleg tega je treba poudariti, da se lahko v skladu s členom 4(7) Uredbe št. 1049/2001 izjeme, ki se nanašajo na poslovne interese ali kočljive dokumente, uporabljajo 30 let ali celo dlje, če je to potrebno (sodbe z dne 28. junija 2012, Komisija/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, točka 125; z dne 28. junija 2012, Komisija/Agrofert Holding, C-477/10 P EU:C:2012:394, točka 67, in z dne 13. septembra 2013, Nizozemska/Komisija, T-380/08, EU:T:2013:480, točka 44).

50 V zvezi s tem je treba zavrniti očitek tožeče stranke, da sodna praksa na področju dostopa do dokumentov iz spisa postopka nadzora koncentracije in uporabe člena 101 PDEU v obravnavani zadevi ne bi bila upoštevna glede dostopa do dokumentov iz spisa postopka nadzora državnih pomoči. Razsojeno je namreč že bilo, da so z vidika dostopa do upravnega spisa postopki nadzora državnih pomoči in postopki nadzora koncentracij primerljivi ter da je treba v obeh primerih priznati obstoj splošne domneve zaupnosti dokumentov iz teh postopkov (sodbi z dne 28. junija 2012, Komisija/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, točke od 117 do 123, in z dne 14. julija 2016, Sea Handling/Komisija, C-271/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:557, točki 45 in 62). Sodišče je poleg tega v zvezi s tem že vzpostavilo analogijo med postopki nadzora državnih pomoči in postopki na podlagi člena 101 PDEU (sodba z dne 14. julija 2016, Sea Handling/Komisija, C-271/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:557, točka 46).

51 Res je sicer, da obstajajo razlike glede narave in izvajanja postopkov nadzora koncentracije ali omejevalnega sporazuma in postopkov nadzora na področju državne pomoči, vendar so v nasprotju s trditvijo tožeče stranke poslovni interesi podjetij, ki se varujejo v okviru teh postopkov, podobne narave.

52 Glede na namen postopka izvajanja člena 108 PDEU, v okviru katerega je treba preveriti, ali je državna pomoč združljiva z notranjim trgom, lahko Komisija – kot je upravičeno poudarila – od države članice ali zasebnih strank, kot so pritožniki ali druge tretje osebe, kot so konkurenti ali stranke prejemnika pomoči, zbira podatke o gospodarski dejavnosti zadevnih podjetij, ki so poslovno občutljivi in katerih razkritje bi škodilo njihovim poslovnim interesom.

53 V skladu s sodno prakso so namreč podatki, za katere velja obveznost varovanja poklicne skrivnosti, lahko zaupni podatki pa tudi poslovne skrivnosti (glej sodbo z dne 8. novembra 2011, Idromacchine in drugi/Komisija, T-88/09, EU:T:2011:641, točka 45 in navedena sodna praksa). Kot je razvidno iz točk 10 in 11 Sporočila Komisije C(2003) 4582 z dne 1. decembra 2003 o poklicni skrivnosti v odločbah o državni pomoči (UL 2003, C 297, str. 6), poslovne skrivnosti v spisih iz postopka

nadzora državnih pomoči, ki se nanašajo na prvem mestu na prejemnika pomoči, vendar tudi na tretje osebe, lahko med drugim zadevajo metode za oceno proizvodnih in distribucijskih stroškov, proizvodne skrivnosti in postopkov, vire dobav, proizvedene in prodane količine, tržne deleže, stranke in distributerje, poslovne strategije, strukturo lastne cene, prodajno politiko in informacije o notranji organiziranosti podjetja.

54 Te podatke, ki niso javno dostopni, bi lahko, če bi bili razkriti, izkoristila druga podjetja, saj podjetju, ki z njimi razpolaga, zagotavljajo gospodarsko, strateško, organizacijsko in strukturno korist. Takšno razkritje bi torej lahko škodovalo poslovnim interesom prejemnika pomoči ali tretje osebe, udeležene v postopku nadzora državnih pomoči. Ker so bili ti podatki zbrani ob uporabi Uredbe 2015/1589, so poslovna skrivnost (glej v tem smislu in po analogiji sodbi z dne 30. maja 2006, Bank Austria Creditanstalt/Komisija, T-198/03, EU:T:2006:136, točka 71, in z dne 12. oktobra 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisija, T-474/04, EU:T:2007:306, točka 65).

55 Iz tega sledi, da je Komisija v obravnavani zadevi dostop do dokumentov, za katere je zaprosila tožeča stranka, upravičeno zavrnila z uporabo splošne domneve, ki temelji na izjemi v zvezi z varstvom poslovnih interesov zadevnih podjetij v smislu člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001, in to ne glede na to, da je bil zadevni postopek nadzora državne pomoči že zaključen.

56 Zato v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah od 31 do 33 zgoraj, in v nasprotju s trditvami tožeče stranke Komisija ni bila dolžna posamično preučiti vsakega dokumenta, za katerega je bil zaprošen dostop, da bi preverila, ali morajo biti podatki, vsebovani v teh dokumentih, kljub preteku časa še vedno varovani na podlagi izjeme v zvezi z varstvom poslovnih interesov. S takšno zahtevo bi se namreč tej splošni domnevi odvzel polni učinek, in sicer možnost Komisije, da na vseobsegajočo prošnjo za dostop tudi odgovori vseobsegajoče (sodba z dne 14. novembra 2013, LPN in Finska/Komisija, C-514/11 P in C-605/11 P, EU:C:2013:738, točka 68).

57 Te ugotovitve ni mogoče omajati s trditvami, ki jih tožeča stranka želi izpeljati iz sodne prakse Sodišča. Najprej je treba poudariti, da se zdi, da se tožeča stranka na to sklicuje le za izpodbijanje uporabe splošne domneve, ki temelji na izjemi v zvezi z varstvom namena preiskave, po koncu postopka nadzora državne pomoči, ne pa tudi splošne domneve v zvezi z varstvom poslovnih interesov tretjih oseb.

58 Dalje, vsekakor je treba poudariti, da je Sodišče v zadevah, v katerih sta bili izdani sodbi z dne 21. julija 2011, Švedska/MyTravel in Komisija (C-506/08 P, EU:C:2011:496), in z dne 21. septembra 2010, Švedska in drugi/API in Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P in C-532/07 P, EU:C:2010:541), na kateri se opira tožeča stranka, razlagalo učinek zaključka zadevnega postopka na uporabo izjeme, katere cilj je varstvo postopka odločanja iz člena 4(3) Uredbe št. 1049/2001, in izjeme v zvezi z varstvom sodnih postopkov in pravnih nasvetov iz člena 4(2), druga alinea, te uredbe, ne pa izjeme, ki se nanaša na varstvo poslovnih interesov, iz člena 4(2), prva alinea, te uredbe. Tožeča stranka ni navedla nobene trditve, da bi dokazala, kako naj bi se ta sodna praksa uporabljala glede zadnjenavedene izjeme.

59 Trditev, ki jo je v zvezi s tem navedla tožeča stranka, je treba zato zavrniti.

60 Vendar splošna domneva zaupnosti ne izključuje pravice zainteresiranih strank, da dokažejo, da za dokument, za katerega razkritje se prosi, zlasti zaradi preteka časa navedena domneva ne velja (glej v tem smislu sodbo z dne 13. septembra 2013, Nizozemska/Komisija, T-380/08, EU:T:2013:480, točka 27) ali da obstaja prevladujoč javni interes za razkritje zadevnega dokumenta na podlagi člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001 (sodbi z dne 29. junija 2010, Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, točka 62, in z dne 14. julija 2016, Sea Handling/Komisija, C-271/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:557, točka 39).

61 Tisti, ki prosi za razkritje dokumenta, mora predložiti elemente, s katerimi se lahko dokaže, da splošna domneva o zaupnosti dokumentov iz postopkov nadzora državnih pomoči ne zajema navedenega dokumenta ali da obstaja tak prevladujoč interes, ki upravičuje tako razkritje (glej v tem smislu sodbo z dne 14. julija 2016, Sea Handling/Komisija, C-271/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:557, točka 40).

62 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je tožeča stranka v potrdilni prošnji zgolj navedla, da obstaja prevladujoč javni interes, ki bi v obravnavani zadevi upravičil razkritje zadevnih dokumentov. Nasprotno pa ni predložila nobenega dokaza za to, da zadevni dokumenti niso bili zajeti s splošno domnevo, ki temelji na izjemi v zvezi z varstvom poslovnih interesov, na katero se je Komisija sklicevala že v odgovoru na začetno prošnjo. Zlasti ni trdila, kot je to storila v repliki v okviru tega postopka, da podatki, ki jih vsebujejo, niso bili več zaupni zaradi svoje starosti ali tega, da so že bili objavljeni. Če v potrdilni prošnji ni očitkov, ki bi se posebej nanašali na to, da zadevni dokumenti niso bili zajeti s splošno domnevo, je treba v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, šteti, da Komisiji v drugem izpodbijanem sklepu ni bilo treba opraviti posamičnega in konkretnega preizkusa teh dokumentov in je lahko zanje uporabila splošno domnevo, da bi njihovo razkritje škodilo poslovnim interesom zadevnih podjetij (glej v tem smislu sodbo z dne 10. decembra 2010, Ryanair/Komisija, od T-494/08 do T-500/08 in T-509/08, EU:T:2010:511, točka 80).

63 Tožeča stranka v okviru te tožbe v fazi tožbe prav tako ni navedla nobene trditve, s katero bi želela dokazati, da taka splošna domneva ne zajema zlasti zadevnih dokumentov. Šele v fazi replike je tožeča stranka trdila, da zadevni dokumenti zaradi svoje starosti in zato, ker je bil sporazum o prodaji, s katerim je bil okvirni sporazum podrobneje opredeljen, objavljen, ne vsebujejo zaupnih poslovnih podatkov. Ti očitki, ki so bili prvič navedeni v fazi replike, se zato ne morejo šteti za razširitev tožbenega razloga, navedenega v tožbi, in jih je treba vsekakor zavreči kot nedopustne (glej v tem smislu sodbo z dne 27. aprila 2017, Germanwings/Komisija, T-375/15, neobjavljena, EU:T:2017:289, točka 128).

64 Trditve tožeče stranke, s katerimi želi dokazati, da obstaja prevladujoč javni interes, ki v obravnavanem primeru v smislu sodne prakse, navedene v točkah 60 in 61, upravičuje razkritje zadevnih dokumentov na podlagi člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001, bodo preučene v okviru preizkusa drugega tožbenega razloga.

– Uporaba splošne domneve, ki temelji na izjemi v zvezi z varstvom namena inšpekcij, preiskav in revizij iz člena 4(2), tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001

65 Iz točke 55 zgoraj izhaja, da drugi izpodbijani sklep temelji na razlogih v zvezi z izjemo, ki se nanaša na varstvo poslovnih interesov zadevnih podjetij, iz člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001. Iz tega sledi, da morebitna nezakonitost njegovih razlogov, ki se nanašajo na izjemo v zvezi z varstvom namena preiskav v smislu člena 4(2), tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001, nikakor ne bi vplivala na njegovo zakonitost. Zato ni treba preveriti, ali je Komisija v obravnavanem primeru zavrnitev dostopa upravičeno utemeljila s splošno domnevo, ki temelji na zadnjenavedeni izjemi (glej v tem smislu sodbi z dne 13. septembra 2013, Nizozemska/Komisija, T-380/08, EU:T:2013:480, točka 88, in z dne 25. marca 2015, Sea Handling/Komisija, T-456/13, neobjavljena, EU:T:2015:185, točka 86).

66 Prvega tožbenega razloga zato ni mogoče sprejeti in ga je treba zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001

67 Tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga podredno trdi, da je v obravnavanem primeru obstajal prevladujoč javni interes, ki upravičuje razkritje zadevnih dokumentov. Ta interes naj bi se nanašal na preglednost, nadzor javnih sredstev in nadzor postopkov privatizacije in naj bi izhajal iz potencialne grožnje za stabilnost bančnega sektorja v Češki republiki.

68 Na eni strani naj bi bila privatizacija banke Agrobanka Praha izvedena nepregledno in obstajali naj bi utemeljeni razlogi za sum, da so organi češke države pri njenem prestrukturiranju in preoblikovanju ravnali nezakonito. Trenutno naj bi bil v teku kazenski postopek glede napak, ki so jih nekateri posamezniki storili pri navedenem prestrukturiranju. Po mnenju tožeče stranke naj bi, ker je državna pomoč, ki jo je podelila Češka republika, izvirala iz državnega proračuna in torej od čeških državljanov, obstajal prevladujoč javni interes, ki upravičuje razkritje zadevnih dokumentov.

69 Tožeča stranka na drugi strani trdi, da naj bi vprašljiva zakonitost prodaje dela banke Agrobanka Praha družbi GE Capital Bank za posledico imela grožnjo za stabilnost češkega bančnega sektorja in bi lahko postalo potrebno plačilo pomembnih javnih subvencij, ki bi jih financirali češki davkoplačevalci.

70 Nazadnje, tožeča stranka šteje, da zgolj to, da je v teku civilni postopek, v katerem je udeležena, ni enakovredno temu, da obstaja le zasebni interes za pridobitev dostopa do zadevnih dokumentov, kar bi izključilo obstoj prevladujočega javnega interesa.

71 Komisija predlaga, naj se drugi tožbeni razlog zavrne kot neutemeljen.

72 V zvezi s tem je treba poudariti, kot je bilo opozorjeno v točki 60 zgoraj, da splošna domneva zaupnosti dokumentov iz spisa postopka nadzora državnih pomoči ne izključuje možnosti, da se dokaže, da za dokument, za katerega razkritje se zaproša, ta domneva ne velja ali da prevlada javni interes za razkritje tega dokumenta v skladu s členom 4(2) Uredbe št. 1049/2001 (sodbi z dne 29. junija 2010, Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, točka 62, in z dne 14. julija 2016, Sea Handling/Komisija, C-271/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:557, točka 39).

73 V skladu s sodno prakso pa mora tisti, ki zatrjuje obstoj prevladujočega javnega interesa, konkretno navesti okoliščine, ki upravičujejo razkritje zadevnih dokumentov (glej v tem smislu sodbi z dne 14. novembra 2013, LPN in Finska/Komisija, C-514/11 P in C-605/11 P, EU:C:2013:738, točka 94 in navedena sodna praksa, ter z dne 14. julija 2016, Sea Handling/Komisija, C-271/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:557, točka 40).

74 V obravnavanem primeru je Komisija v drugem izpodbijanem sklepu štela, da razkritja dokumentov na podlagi člena 4(2), zadnji del stavka, Uredbe št. 1049/2001, ne upravičuje nikakršen prevladujoč javni interes. Po mnenju Komisije zakonitosti zadevne državne pomoči ni mogoče presojati v okviru postopka za dostop do dokumentov in zasebnega interesa, ki bi ga lahko imela tožeča stranka, da pridobi dostop do dokumentov, ki se nanašajo na kapitalski vložek v skupino GE Group, pri presoji prevladujočega javnega interesa ni mogoče upoštevati.

75 Ta presoja Komisije ne vsebuje nobene napake pri presoji.

76 Prvič, kar zadeva interes, povezan s preglednostjo, je namreč treba poudariti, da je ta sicer javni interes, ker je objektiven in splošen (glej v tem smislu sodbo z dne 12. maja 2015, Technion in Technion Research & Development Foundation/Komisija, T-480/11, EU:T:2015:272, točka 78 in navedena sodna praksa). Vendar s tako posplošenimi ugotovitvami, kot so te, na katere se sklicuje tožeča stranka, in sicer interes za razumevanje, kako je potekala privatizacija banke Agrobanka Praha, da se podobne domnevne nepravilnosti ne bi ponovile v prihodnosti, ter interes za okrepitev zaupanja čeških državljanov v njihove vladne institucije s tem, da bi se lahko prepričali, da so bila dejanja vpletenih vladnih institucij ustrezna in primerna, ni mogoče dokazati, da je načelo preglednosti v obravnavani zadevi imelo kakršen koli poseben pomen, ki bi lahko prevladal nad razlogi za zavrnitev razkritja zadevnih dokumentov (glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2013, LPN in Finska/Komisija, C-514/11 P in C-605/11 P, EU:C:2013:738, točki 92 in 93).

77 V zvezi s tem je treba spomniti, da je sodišče Unije že imelo priložnost ugotoviti, da interes javnosti, da se seznani z dokumentom na podlagi načela preglednosti, ki omogoča državljanom, da tesneje sodelujejo v postopku odločanja, in zagotavlja, da je uprava deležna večje legitimnosti ter je

učinkovitejša in bolj odgovorna državljanu v demokratičnem sistemu, pri dokumentu, ki izhaja iz upravnega postopka, nima enake teže kot pri dokumentu v zvezi s postopkom, v okviru katerega institucija Unije deluje kot zakonodajalec (glej v tem smislu sodbo z dne 29. junija 2010, Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, točka 60, in z dne 20. marca 2014, Reagens/Komisija, T-181/10, neobjavljena, EU:T:2014:139, točka 140).

78 V obravnavani zadevi pa zadevni dokumenti očitno spadajo v okvir upravnega postopka, in sicer postopka nadzora državnih pomoči.

79 Poleg tega, kar zadeva interes v zvezi z nadzorom upravljanja javnih sredstev in nadzorom postopkov privatizacije ter interes, ki naj bi izhajal iz morebitne grožnje za stabilnost bančnega sektorja v Češki republiki zaradi domnevne nezakonitosti privatizacije banke Agrobanka Praha, je treba navesti, kot upravičeno navaja Komisija, da je ta v Odločbi 2008/214 štela, da je državna pomoč, ki je bila v okviru privatizacije in prestrukturiranja banke Agrobanka Praha dodeljena družbama GE Capital Bank in GE Capital International Holdings Corporation, ZDA, združljiva z notranjim trgom. Tožeča stranka v okviru tega postopka te presoje ne more omajati s trditvami, ki se nanašajo na morebitne nezakonitosti ukrepov, ki jih je sprejela češka država. Tožeči stranki ni treba dokazati nezakonitosti privatizacije banke Agrobanka Praha, Splošnemu sodišču pa v okviru te zadeve, ki se nanaša na dostop do dokumentov, ni treba odločati o njej (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 7. septembra 2017, AlzChem/Komisija, T-451/15, neobjavljena, v pritožbenem postopku, EU:T:2017:588, točka 46).

80 Nasprotno, če so v teku nacionalni postopki, zlasti tisti, ki se nanašajo na napake nekaterih oseb, vpletenih v postopke privatizacije banke Agrobanka Praha, kot to priznava tožeča stranka, se lahko varstvo javnega interesa v zvezi z nadzorom upravljanja javnih sredstev s strani državnih organov zagotovi v okviru teh postopkov. V obravnavanem primeru bi tako splošnemu interesu lahko služili ti nacionalni postopki, namenjeni nadzoru zakonitosti ravnanja teh oseb v okviru zadevne privatizacije (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 25. septembra 2014, Spirlea/Komisija, T-306/12, EU:T:2014:816, točka 98).

81 Dostop do dokumentov, za katerega je zaprosila tožeča stranka, bi zato bil le v njenem morebitnem zasebnem interesu, da podpre svoje prepričanje, izraženo v potrdilni prošnji in v tožbi, o nezakonitosti ravnanja organov češke države in ga po potrebi dokaže v okviru sodnih postopkov, ki jih je sprožila, ali da javno opozori na morebitne napake, storjene v okviru teh postopkov.

82 Predmet Uredbe št. 1049/2001 pa je podelitev pravice dostopa javnosti do dokumentov institucij na splošno, in ne določitev pravil za varstvo posebnega interesa, ki bi ga neka oseba lahko imela za dostop do enega od dokumentov (sodba z dne 1. februarja 2007, Sison/Svet, C-266/05 P, EU:C:2007:75, točka 43).

83 Poleg tega, čeprav sistem izjem, določen v členu 4(2) Uredbe št. 1049/2001, temelji na uravnoteženju interesov, ki si v danem položaju nasprotujejo, to je na eni strani interesov, ki bi bili ogroženi z razkritjem zadevnih dokumentov, in na drugi strani interesov, ki bi imeli korist od tega razkritja, pa je v okviru teh drugih interesov mogoče upoštevati le prevladujoč javni interes. Ta interes mora biti objektiven in splošen ter se ne sme zamenjevati s posebnimi ali zasebnimi interesi, kajti taki interesi ne morejo biti upoštevni v okviru tehtanja interesov iz člena 4(2) te uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 20. marca 2014, Reagens/Komisija, T-181/10, neobjavljena, EU:T:2014:139, točka 142).

84 Iz zgornjih navedb je razvidno, da institucija, ki se je dolžna izreči o vprašanju, ali bi razkritje dokumentov javnosti lahko škodilo interesom, ki jih varuje člen 4(2) Uredbe št. 1049/2001, ne more upoštevati individualnega interesa prosilca za prejetje dokumentov in njegovega posamičnega položaja, razen če pomenita prevladujoč javni interes (glej v tem smislu sodbo z dne 12. maja 2015, Unión de Almacenistas de Hierros de España/Komisija, T-623/13, EU:T:2015:268, točka 90 in navedena sodna praksa).

85 Iz tega izhaja, da je treba drugi tožbeni razlog in zato tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

86 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka z zahtevkom ni uspela, se ji v skladu s predlogom Komisije naloži plačilo stroškov postopka.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Arca Capital Bohemia a.s. se naloži plačilo stroškov.

Prek Buttigieg Berke

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 11. decembra 2018.

Podpisi